

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce **D. Ž.**, zast. Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem AK v Hradci Králové, Malé náměstí 125, PSČ 500 03, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č.j. 23421/DS/2011/SR, t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil část výroku rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 7. 11. 2011, č.j. 2011/6162/SPR/SEV, a část jeho odůvodnění, přičemž ve zbytku je potvrdil. Nic to však nezměnilo na skutečnosti, že byl žalobce i tak uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za který mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,--Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

Předně konstatoval, že žalované rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a že řízení, jež předcházelo rozhodnutí o přestupku bylo zatíženo vadami, které poškodily žalobce na jeho procesních právech. V uvedených

souvislostech žalobce brojil proti způsobu provedení výsledků zasahujících policistů, jichž nebyl účasten z důvodu, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k jejich svědeckým výpovědím. Právě proto požadoval opakování výsledků svědků, aby jim mohl pokládat dotazy a mohl je konfrontovat se svými tvrzeními. Správní orgán prvního stupně to však odmítl s tím, že předvolání bylo doručeno řádně na základě fikce doručení podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce zopakoval své námitky proti způsobu doručení předvolání k ústnímu jednání i v podaném odvolání, avšak bezvýsledně. Poté žalobce popsal pochybení správních orgánů zúčastněných na řízení následujícím způsobem:

Předvolání k výsledku svědků mu mělo být doručeno tím způsobem, že mu poštovní doručovatelka měla zanechat na jeho adrese výzvu k vyzvednutí zásilky s poučením na předepsaném tiskopise, odtrženém od doručované zásilky, a samotné předvolání měla uložit na poště s tím, že po 10 dnech od oznámení uložení zásilky měla nastat fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu a zásilka byla vrácena správnímu orgánu, aniž by se žalobce o jejím obsahu dozvěděl. Žalobce se nedozvěděl nic ani o výzvě, která mu měla být zanechána na jeho doručovací adrese a ani o obsahu doručované zásilky.

Podle žalobce tak nedošlo k řádnému doručení předmětné zásilky pro něj a nemohlo tudíž dojít k jejímu doručení ani fikcí. Podle § 24 odst. 1 správního řádu lze účinky doručení spojit pouze s takovou zásilkou, která je uložena v souladu se zákonem, tedy za následujících podmínek:

1. byl učiněn neúspěšný pokus o doručení
2. byla provedena výzva k vyzvednutí zásilky ve lhůtě 10, dnů,
3. adresátu se sdělí, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze zásilku vyzvednout
4. a zároveň musí být poučen o právních důsledcích spojených s nečinností či s nevyzvednutím zásilky,
5. součástí poučení pak musí být i označení správního orgánu, který zásilku odeslal.

Z vrácené obálky s obsílkou vyplývá, že poštovní doručovatelka N. Š. dne 29. 7. 2011 zásilku žalobci nedoručila, ale jak poznamenala na její obálce, adresáta vyzvala k vyzvednutí zásilky a zanechala mu poučení. Poučení adresáta o následcích nevyzvednutí zásilky bývá předtištěno na útržku umístěném na pravé straně doručky, a protože tento útržek na doručované zásilce chybí, je pravděpodobné, že jej poštovní doručovatelka od zásilky skutečně oddělila. Vedle poučení o tom, že si je potřeba zásilku vyzvednout do 10 dnů a o tom, jaké jsou následky nevyzvednutí (předtištěné údaje), však bylo povinností poštovní doručovatelky adresátu sdělit, kde, od kdy a v kterou denní dobu si lze zásilku vyzvednout. Z oznámení zásilky by pak mělo být i zřejmé, který správní orgán zásilku odesílal. Obviněný se v době doručování zásilky v místě svého trvalého bydliště nezdržoval a žádné oznámení o uložení zásilky ani poučení s oznámením spojené neobdržel. Z vrácené zásilky založené ve správním spise pak nelze prokazatelně

zjistit, že ze strany poštovní doručovatelky byly skutečně splněny všechny zákonné povinnosti předepsané pro takové uložení zásilky, se kterým lze sporovat fikci jejího doručení adresátovi, ačkoliv ten ji prokazatelně neobdržel. Konkrétně z ní není zřejmé, zda:

- poštovní doručovatelka sdělila adresátovi v oznámení kde, od kdy a v kterou denní dobu si může zásilku vyzvednout,
- součástí poučení adresáta bylo i označení správního orgánu, který zásilku odesílá.

Podle § 19 odst. 6 správního řádu, je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo, že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání není zapotřebí jen tehdy, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno. Podle názoru žalobce bylo tak na správním orgánu, aby zopakoval doručení obsílky k jednání, pokud se při jejím doručování vyskytly závady, popřípadě aby zopakoval jednání, na kterém se provádělo dokazování, kterého se obviněný pro závadu v doručení bez své viny nemohl účastnit. Nelze přehlédnout, že další písemnosti byly žalobci na stejnou nebo jinou jím určenou adresu zasílány a přebírány bez jakýchkoliv problémů. V důsledku uvedeného chybného postupu byl žalobce seznámen s obsahem výpovědí zasahujících policistů teprve až při dalším jednání.

Žalobce dále uvedl, že pokud správní orgán poukazuje na to, že se mohl postupem dle § 41 správního řádu domáhat určení neplatnosti doručení obsílky a že tak neučinil, nepostupuje správně. Není věcí žalobce ve svém podání odkazovat na konkrétní procesní normy, podle kterých svá podání činí. Avšak pokud žalobce v rámci svého vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí namítal, že trvá na zopakování výsledků zasahujících policistů a uvedl i proč, nelze uzavřít jinak, než že správní orgán toto podání žalobce měl posoudit právě i s odkazem na § 41 správního řádu, což neučinil. V této situaci měl dle názoru žalobce postupovat správní orgán prvního stupně podle § 19 odst. 6 správního řádu a měl z důvodu neprokázání doručení doručit znovu. Případně měl nařídit opakování jednání, na kterém se provádělo dokazování, kterého se žalobce nemohl pro závadu v doručení předvolání zúčastnit. Protože se tak nestalo, podal žalobce odvolání, v němž tuto skutečnost namítal.

Ani odvolací správní orgán (žalovaný), se však s touto námitkou řádně a dostatečně nevypořádal. Konkrétně s námitkami o chybějících nutných údajích na doručence. Sice uvádí, že předvolání bylo řádně doručeno, ale již dostatečně neuvádí z čeho tak usuzuje. Žalovaný správní orgán totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9 uvádí: „K vadě správního řízení by bylo možno dojít např. tehdy, kdyby obviněný nebyl o výsledcích svědků informován nebo nedostal možnost se jich zúčastnit...“. To, že nebylo předvolání k jednání doručeno žalobci do vlastních rukou a že se o termínu nařízeného jednání nedozvěděl, je v projednávané věci

zřejmé a nesporné. Sporné je to, zda lze v dané věci uplatnit fikci doručení či nikoliv, jinými slovy, zda nedoručení inkriminované zásilky může či nemůže být vykládáno v neprospěch žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se vůbec nepodává, zda vůbec dokazoval splnění okolností potřebných pro použití fikce doručení a dále z něj není patrné co z něj zjistil. Rovněž z odůvodnění žalovaného rozhodnutí není zřejmé, jak hodnotil skutková zjištění prokazující splnění či nesplnění zákonných podmínek pro fikci doručení. Pouze prezentoval závěr, že doručující pošta v Pilníkově předepsaný postup dodržela, na což navazuje právní závěr, že fiktivně doručit možné bylo.

S námitkami ohledně doručení se tak žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal. Označení odesílajícího správního orgánu např. na zásilku neuvádí doručující pošta, ale sám odesílatel a jak skutkový, tak právní závěr v této námitce žalobce je v odůvodnění rozhodnutí úplně pominut. Žalovaný se rovněž nezmiňuje k otázce, zda byl na výzvě uveden údaj o místě a času, kdy by si žalobce mohl zásilku vyzvednout. Na místo toho žalovaný v devatenáctistránkovém rozhodnutí (!) citoval z judikatury a odborné literatury, ale pro daný případ irelevantních rozhodnutí vyšších soudů či názorů právní teorie. Prospěšnější by bylo kdyby žalovaný na pár řádcích uvedl, zda podle jeho názoru daný údaj o odesílateli či o správném vyplnění výzvy, o místě a čase možného vyzvednutí zásilky na doručované zásilce uveden je či není, zda lze případnou absenci těchto skutečností prokázat či dovodit z něčeho jiného a z čeho, a zda tak podle jeho názoru všechny podmínky pro fikci doručení splněny jsou či nikoliv, a pokud nejsou splněny bezezbytku o co opírá svůj závěr, že to nevadí, že lze fikci doručení přesto aplikovat. Proto je žalobce toho názoru, že správní orgány nejenže nezjistily dostatečně skutkový stav věci a zatížily řízení vadou, ale navíc porušily jednu ze základních zásad správního řízení, a to zásadu zákonnosti uvedenou v § 2 odst. 1 správního řádu, protože postupovaly v rozporu se zákonem, konkrétně s ustanoveními upravujícími doručování. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit tomuto správnímu orgánu k novému projednání.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 4. 4. 2012. Odkázal se přitom na obsah žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6. 1. 2012, č.j. 23421/DS/2011/SR, v němž se věcí podrobně zabýval na jeho stránkách č. 8 až 14. Konstatoval, že ve správním spisu je založena dodejka (doručenka), z níž je zřejmé, že doručující pošta v Pilníkově dodržela stanovený postup pro doručování. Údaje na dodejce byly řádně vyplněny. Na této obálce je vyplněno prohlášení doručujícího orgánu, kde je uvedeno, že adresátovi byla zanechána výzva a poučení o právních důsledcích nevyzvednutí nebo odmítnutí převzetí zásilky a kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí. Záznam je opatřen jménem a příjmením doručovatelky a jejím podpisem. Část doručky s předtiskem poučení byla odtržena. Na této straně zásilky je uveden odesílatel, který písemnost odesílá a označení adresáta. Zadní strana doručky obsahuje prohlášení doručujícího orgánu o důvodu vrácení zásilky a v něm je zaškrtnut jiný důvod: NEVYZVEDNUTO a zásilka byla vrácena odesílateli dne 9. 8. 2011. Dále je na zadní straně razítko ADRESÁT NEZASTIŽEN –

OZNÁMENO dne 29. 7. 2011. Úložní lhůta skončila dne 8. 8. 2011. Jelikož si obviněný zásilku nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se zásilka posledním dnem této lhůty za doručenou (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den od uložení zásilky připadl na den 8. 8. 2011. Byly tedy splněny veškeré podmínky fikce doručení.

K otázce doručení předvolání na ústní jednání žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67 (dostupném na www.nssoud.cz), z něhož citoval: „splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“ V rozsudku ze dne 1. 3. 2006, č. j. 1 Afs 43/2005 - 103 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že „doručenka je toliko jedním z důkazních prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti, byť důkazním prostředkem nejčastějším, nejobvyklejším a patrně i nejspolehlivějším. Je-li doručka neúplná, nesprávně vyplněná, popřípadě chybí-li zcela, je nutno zvážit, zda závěr o doručení písemností nevyplyvá z jiných důkazních prostředků.“

V daném případě je doručka založena ve správním spise, jiné dokazování prováděno nebylo a s ohledem na časový odstup nelze ani předpokládat, že by např. výslech poštovní doručovatelky mohl přispět k objasnění skutkového stavu. Žalovaný má za to, že se otázkou doručování předvolání k jednání na den 6. 9. 2011 podrobně zabýval, popsal je, a po zhodnocení všech skutečností dospěl k závěru, že bylo doručováno řádně a byly splněny podmínky pro doručení předvolání fikcí. Vyjádřil přesvědčení, že se věcí zabýval odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, a proto navrhol žalobu zamítnout.

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 25. 6. 2013. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Podstata žaloby spočívala v tvrzení, že žalobci nebyla umožněna účast při výslechu svědků, a to podle něho proto, že mu nebylo řádně doručeno předvolání ze dne 28. 7. 2011 k ústnímu jednání, konanému dne 6. 9. 2011, na které byli tito svědkové předvoláni a při něm vyslechnuti (tři zakročující policisté). Žalobní tvrzení

opíral o doručenkou přiloženou u tohoto podání, které je součástí správního spisu. Její obsah, respektive záznamy na ni, byly při jednání krajského soudu dne 25. 6. 2013 konstatovány. Bylo řečeno, že předvolání bylo zasíláno do rukou žalobce, že mu byla zanechána výzva k vyzvednutí si doručované zásilky a že byl informován o tom, že úložní doba je 10 dnů ode dne jejího uložení. Podle doručanky byla zásilka připravena k vyzvednutí dnem 29. 7. 2011. Ze záznamů na zadní straně obálky je zřejmé, že žalobce nebyl při doručování písemnosti dne 29. 7. 2011 zastiženo, a byla písemnost uložena k vyzvednutí dne 29. 7. 2011. Na doručence chybí poučení, které bylo podle záznamu na ní zanecháno žalobci, na obálce je označení prvostupňového správního orgánu, jenž tuto písemnost předal k přepravě (2x), přičemž správnost všech údajů potvrdila poštovní doručovatelka N. S. svým podpisem. Uvedené údaje nebyly ze strany žalobce zpochybňovány a nebylo ani navrhováno doplnění dokazování.

K posouzení správnosti doručení uvedené zásilky žalobci třeba nejdříve konstatovat, že není-li adresát písemnosti doručované do vlastních rukou při doručování zastiženo (a je zcela nerozhodné, kde se v té době zdržoval, např. v cizině) a nebylo mu možno písemnost doručit ani jiným přípustným způsobem podle ust. § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), písemnost se uloží (§ 23 odst. 1 správního řádu). Nevyžaduje se tedy skutečné „dojití“ zásilky do rukou adresáta, ale postačí její dojití do sféry jeho dispozice, tj. do stavu, kdy adresát nabyl objektivní možnost se seznámit se zásilkou. K tomu je možno odkázat např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2622/2006, www.nsoud.cz, v němž byl vysloven závěr, že slovní spojení „dostane do sféry jeho dispozice“ nelze vykládat ve smyslu procesněprávních předpisů.

Podle ust. § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastiženo a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, písemnost se uloží. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se adresát vyzve vložním oznámením o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle odst. 5 citovaného ustanovení se zároveň s oznámením adresát písemně poučí o právních důsledcích překážek při doručování ve smyslu ust. § 24 správního řádu.

Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

K téže problematice Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, www.nssoud.cz, uvedl, že „podmínky řádného uložení písemnosti upravuje § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, podle kterého... (...) Za splnění těchto podmínek pak fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu nastala tehdy, jestliže si adresát uložené písemnosti tuto písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl. Písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této desetidenní lhůty, a to i tehdy, kdyby se adresát v místě doručování nezdržoval, ovšem za předpokladu splnění všech shora popsanych úložních podmínek.“

Z uvedeného je tak zřejmé, že v dané věci byly splněny pro fikci doručení písemnosti všechny podmínky, když písemnost byla k vyzvednutí připravena a od tohoto okamžiku uplynulo 10 dnů. Písemnost obsahující předvolání k výsledku svědků byla uložena dne 29. 7. 2011, a to k vyzvednutí na poště a téhož dne byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí uložené poštovní zásilky s poučením o právních důsledcích nevyzvednutí či odmítnutí převzetí. Dne 9. 8. 2011 byla jako nedoručitelná pro nevyzvednutí žalobcem vrácena Městskému úřadu Trutnov, když ten vložení písemnosti do domovní schránky po uplynutí 10 dnů vyloučil. Protože si žalobce v průběhu úložní lhůty písemnost nevyzvedl, nezbylo než konstatovat, že bylo v dané věci doručeno fikcí.

Krajský soud tedy dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný (viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí na str. 8 – 13), byť ten poněkud těžkopádně, jak ostatně žalobce v žalobě naznačoval. Vznášel-li pak žalobce pochybnosti o tom, zda si poštovní doručovatelka skutečně splnila všechny své povinnosti, dlužno konstatovat, že vyplněná doručenka s obálkou má povahu veřejné listiny, takže údaje v nich uvedené jsou platné, není-li prokázán opak. Důkazní břemeno přitom bylo na žalobci, ten však žádné důkazy v tomto směru neuvedl a zůstal tak jen na pozici nepodložených tvrzení, dohadů a spekulací. Pokud by se měly brát jeho tvrzení za relevantní, pak by systém doručování úředních písemností musel zcela zkolabovat. Jinak je zcela pochopitelné, že na vrácené zásilce nejsou údaje o tom, ...“kde, od kdy a v kterou denní dobu si může zásilku vyzvednout“ adresát, ty se uvádějí na výzvě a stejně tak nemůže být ve správním spisu založeno poučení, neboť to se od doručenky odděluje právě pro adresáta. Krajský soud přitom nemá sebemenších pochyb o tom, že na poučení byl označen správní orgán, který zásilku odesílal, když je uveden na obálce a doručence nacházejících se ve správním spisu celkem dvakrát a jejich tisk probíhá podle programu pro tisk obálek automaticky, jinými slovy, označení odesílajícího orgánu, jako obecného údaje, se na obálku s doručenkou vytisknou samočinně. Na věci nemůže nic změnit ani tvrzení, že při doručování jiných písemností žalobci byly obsílky doručovány bez problémů. S projednávanou věcí to totiž vůbec nesouvisí.

Vzhledem k uvedenému proto dospěl krajský soud k závěru, že námitky žalobce jsou neodůvodněné, neboť všech jím pět uvedených předpokladů řádného doručení předmětné písemnosti bylo naplněno. K ústnímu jednání konanému dne

6. 9. 2011 byl tedy předvolán řádně, a proto mohlo proběhnout v jeho nepřítomnosti. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V přezkoumávané věci měl úspěch žalovaný, ten se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal (viz výrok II. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. června 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce